

ANUL I.
Nrul
41.

SIBIU,
12 Octombrie
1930.

Supliment la foaia „LUMINA SATELOR”

Un număr din foaia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

La o răspântie.

Se împlinesc — la anul nou — 10 ani de când a plecat la drum foaia „Lumina Satelor”. Singur bunul Dumnezeu știe jertfele și ostenelele ce le-am făcut la foaia aceasta, până a ajuns — prin ajutorul și binecuvântarea Lui, — acolo unde a ajuns.

Voința lui Dumnezeu a fost ca din foaia „Lumina Satelor” să iasă mișcarea Oastei Domnului, care a împânzit azi toată țara. Dar valurile acestei lucrări erau prea grele pentru umilele mele puteri (știut fiind că la lucru nu se prea indeasă ajutătorii). De mult simțiam lipsa unui tovarăș de lucru. Și iată Dumnezeu l'a trimis. „Libertatea” s'a înfrățit cu „Lumina Satelor”. Păr. I. Moța dela Orăștie vine în ajutorul și tovarășia fratelui său dela Sibiu.

Aveam o veche dorință pe care am stropit-o ani de zile cu rugăciunile mele: dorința de a scăpa cu totul în lucrul Domnului. Bunul Dumnezeu mi-a ascultat și dorința aceasta.

Având pe fratele dela Orăștie la „Lumina Satelor”, eu voiu putea trăi *numai* pentru lucrul lui Dumnezeu. Mă voiu putea ocupa special cu foaia aceasta și cu mișcarea Oastei Domnului. Dacă în lucrarea sa, Domnul va voi să se mai folosească de mine — un vas slab și păcătos — voi putea trăi *numai* pentru lucrul Lui.

Dealtcum toate aceste sunt planuri omenești. De sigur, și aici Domnul își are planurile Lui. Privind înapoi peste lucrul dela „Lumina Satelor”, văd acum lămurit cum a lucrat Dumnezeu și cum a întrevenit El cu planurile Lui și cu binecuvântările Sale. Poate că am ajuns iarăși la o răspântie unde Dumnezeu vrea ceva. De 7 luni, Domnul și Mântuitorul meu m'a chemat iarăși în școala cea mare și tainică a suferințelor. Poate că Dumnezeu vrea ceva și eu mă rog stăruitor, zi de zi, să se plinească voia Lui; să se plinească deplin voia Lui...

Doamne, fie voia Ta!

Pr. I. Trifa.

Vasul ce nu se umplea.

Un bandit fioros, se duse la un pustnic și spunându-i că vrea să se lase de rele, îi ceru un leac de mântuire și de iertare a trecutului său.

Du-te — îi zise pustnicul — ia un vas mare și îl umple cu apă. Când vasul se va umplea, să știi că ești iertat.

Păcătosul se duse, luă un butoiu și începu să-l umple cu apă. Dar, o minune, vasul nu se mai umplea! Ori cât turna în el, nu se umplea.

Atunci păcătosul, aplecându-se peste vas, începu a plângere cu amar strigând: »Oh, Dumnezeule, numai eu păcătosul nu sunt vrednic de iertare!«

Și, altă minune, îndată ce căzură lacrimile în apă — vasul se umplu!..

Erau lacrimile căinii.

Scumpul meu frate! Poți face și tu multe, multe, pentru iertarea păcatelor, dar să știi, că »vasul« nu se umple, iertarea nu vine, până nu picură din greu și ferbinți lacrimile căinii.

Hristos — cerescul grădinări.

— Povestea unei grădini cumpărate dela un Sas. —

Scriitorul acestor şire am cumpărat jumătate din grădina unui Sas, ca să-mi zidesc casă pe acel loc. Plineam porunca vremii și voia lui Dumnezeu care rânduiese ca, în această țară, Români să dea nainte, să străbată, pe căi cinstite și drepte, și pe acolo pe unde până aci nu putuseră...

În grădina Sasului am aflat un păr, care îmi arăta, ce stăpân înțeleapt a avut ea. Căci părul nu avea numai un fel de pere, cum au perii noștri ai tuturora, ci el rodea *patru feluri de pere*: unul mai de rând, cel rodit pe vechile ramuri, și alte trei feluri cari de cari mai nobile, mai presus de soiul cel de temelie, foarte gustoase și cu aromă ispititor de placută.

De unde asta?

Lucru foarte simplu: Stăpânul luminat al grădinei, văzând că perile din părul său nu-s prea-prea, ba-s chiar prea de toate zilele, mai curând rele ca bune, — s-a pus și a altoit pe trei crengi, în trei laturi, mlădițele unor soiuri cu totul nobile, și mai presus de cele rodite de păr până aci.

Gustând din roadele acestui păr, mi s-a părut deodată că văd pe Hristos înaintea mea... Îl vedeam altoind în marea grădină a credințelor popoarelor din lume... Iar pe grădinarii săi îl vedeam ca pe un înțeleapt următor al pildei date lui și nouă tuturora, de Hristos.

Îmi părea că văd marea grădină a lumii, plină de peri — felurite credințe — cari dădeau roade mai puțin plăcute, unele sălbatece de jumătate, și pe Hristos, dumnezescul grădinări, tăind ba aci, ba colea, căte-o creangă de acelea cu slab rod, și altoind în locul lor căte o mlădiță nobilă, dulce, desfătată.

Când Isus spune celor din jurul Său adâncă pilduire cu omul căzut între tălhari, ce altceva făcea? Că Evreii învățau (cum învață și făptuesc ei și astăzi), că »deaproapele« lor e numai Evreul. Numai Evreului să-i facă bine, ceilalți oameni nu-s »deaproapele« lor, față de aceia nu-s datori cu nici o milă... Si omul lăsat aproape mort de tălhari în drum, era chiar un Evreu. Si pe lângă

el mergând pe drum un preot evreu și un levit (cărturar evreu) l-au trecut pe el, nu s-au miluit în nici-un chip de el. Atunci a trecut Samarineanul, om de neam străin (cu care Evreii trăiau rău foarte și se urau de moarte!), și acela s-a îndurat de nenorocitul zdrobit de tălhari și luându-l pe asinul său, l-a dus la casa de oaspeți și a purtat grija de el!«

— »Ei, bine, a întrebat Isus pe cel din față sa, cine ți-se pare ie că a fost »deaproapele« celui căzut între tălhari?«

— »Celce a făcut milă cu dânsul, — a răspuns acela...«

— »Mergi și fă și tu asemenea!« i-a zis Isus, ca și cum ar spune: Alungă dela tine credința greșită, că »deaproapele« tău e numai evreul cel de-o lege cu tine! Fii milos și bun cu tot omul năcăjit și năpăstuit, căci ori cine ar fi, este »deaproapele« tău, căruia făcându-i un bine, placi lui Dumnezeu și oamenilor.

Iată pe Isus tăind o mlădiță cu rod sălbatec de pe părul din grădina credinței evreiești, și altoind un

săiu nou, mult mai nobil, mult mai dumnezeesc!

„Și El în mii de învățături ale Sale, același grădinar ceresc și altoitor de soiuri nobile, s'a arătat.

Bunule cetitor! Uîți-te tu căte odată în lăuntrul tău, la pomisorul

care e sufletul tău, ca să vezi, nu cumva oarecare crenguțe ale lui dau roade rele, sălbatice, și tai tu acele crenguțe pornite spre rătăcire, spre peire, pentru a le oltoi cu mlădițe nobile, de cari cu miile îți îmbie legea lui Hristos? *im.*

Mama care a scăpat de primejdie.

— Mâna lui Dumnezeu peste noi. —

O mamă sărmană merse cu cei doi copii ai săi, un băiat și o fetiță, ca să adune ierburi de leac pentru farmacie, de pe un munte, care nu era departe de satul lor și pe care se afla o cetate în ruine. »Uitați-vă« zise ea copiilor, când erau sus, aici pe aceste stânci de jur împrejur sunt numai fragi. Strângeți și mâncăți-le din toată inima! Eu voi culege de prin cele ziduri vechi plante de leac.

Ea se duse. De abia culese câteva fire și fetița începu să strige din toate puterile! Mama fugi speriată într'acolo. — Fetița cu ochii plini de lacrimi îi zise:

»O, mama mea! Un animal rău și veninos vru să mă muște! Singur băiatul începu să râdă și zice: »N'a fost decât o șopârlă!« — »Apoi vorbi mama, »pentru aceasta n'ar fi trebuit să te sperii; animalul verzui

și frumos, nu este veninos și nu face rău nici unui om!«

Pe când mama vorbea astfel, se auzi deodată un sgomot groaznic, ca un tunet, și muntele așa s'a cătinat, de par că ar fi fost un cutremur de pământ. Toți priviră plini de spaimă în jur. Zidul gros și înalt de pe care mama culese plante de leac, s'a prăbușit! »O, copiii mei!, grăi mama, »să ne rugăm lui Dumnezeu pentrucă că ne-a purtat de grija. Cine ar fi crezut ca prin o șopârlă, Dumnezeu să-mi scape viața?!

»Dacă șopârla nu te-ar fi însăspăimânat tocmai în acea clipă, copila mea, ca tu să strigi tare, acum eu aş fi fost moartă sub acele pietre!...«

Doamne, în toate clipele vieții noastre privirea Ta ne urmărește, bunătatea Ta se arată față de fiii Tăi și ajutorul Tău nu lipsește.

Nu-ți legă nădejdea de apa cea din izvoare streine!

— Spicuri măngăitoare. —

Unele ținuturi ale Americii de Nord, sufăr de secetă. Dar oamenii acelor ținuturi au găsit un loc muntos, cu izvoare multe și la poalele munților, cu o vale în care se strângea apă, ca într'un bazen (loc adâncit pentru prins apă).

Apa se adunase acolo multă, din izvoare, din ploi și din zăpadă.

Ce făcură oamenii? Au tăiat canale (șanțuri adânci și regulate) prin cari apa venea și pe locurile lor secetoase.

Într'o bună zi însă, apa a încetat a mai veni prin canale.

Atunci unii oamenii au părăsit acele locuri, dar alții mai cu judecată, au căutat să vadă *care e pricina?*

Și o găsiră în sfârșit: Lemne multe căzute dela stăvilar (leasă), opreau curgerea apei prin canaluri!

Ei au înălțurat lemnene, și apa ținsei din nou spre locurile secetoase!

De multe ori chiar aşa și sufletele noastre sunt închise pentru

primirea hranei sufletești trebuitoare! Grijile lumii pun stavilă sufletelor cari umblă după izvoare omenesti, iar nu după Cuvântul Domnului!

În lăuntrul nostru este dară vina, că viața este de multe ori ca între pagâni!

Așa răzbesc dușmanii credinței, cari, văzându-ne faptele, îndrăznesc să atinge de sfânta credință.

În vremile vechi, cetățile aveau în lăuntrul lor apa trebuitoare.

Cădeau multe cetăți cari își aduceau apa *din afară*, (căci după impresurarea lor de către vrăjmași, nu mai puteau aduce și trebuie să cadă!).

Așa va cădea și acel creștin care se adapă *din izvoare streine!* Așa va păti cel ce nu are credință în sufletul său!...

(Din predica la Dumineca Samarinencei, a Pr. Sf. S. Episcopul Dr. Gr. G. Comșa, Arad).

Serbare la sfântire de steag.

Mare și negrăită bucurie duhovnicească au avut ostașii Domnului din parohia Burzuc (pl. Tileagd, jud. Bihor) în ziua de 21 Sept. în care Domnul i-a învrednicit cu fericirea de a-și vedea steagul sfîntit. Mulți ostași din împrejurimi au luat parte la această mare serbare și tuturor predica ieromonahului Calistrat Ungureanu le-a înălțat sufletele.

La adunarea de după masă a vorbit, cu multă putere de convingere, Părintele Gavril Iovan. Sfântia Sa, vorbind despre jertfa pe Cruce a Mântuitorului nostru Isus Hristos,

îndeamnă pe ascultători să poarte și în inimă chipul Fiului lui Dumnezeu zugrăvit pe steagul Oastei.

De asemenea părintele ieromonah Calistrat a combătut cu multă temenie ereziile sectarilor, asemindu-i cu buruienile din holde, și indemnând poporul să se ferească de învățăturile lor.

Buna reușită a serbării se datorează în mare parte și zelului depus de dl înv.-director Ioan Danciu, de dl notar din loc și de studenții: Paul Drugaș și Tiberiu Iovan.

N. Muntean.

Din viețile sfintilor.

Viața Cuv. părinte Theofan Mărturisitorul. (A cărui pomenire se face în ziua de 11 Octombrie).

Cuviosul Theofan s'a născut din părinți drept credincioși, cari viețuiau în Palestina, și se întreau la iubirea de streini, având frate pe Theodor, care mai pe urmă a fost însemnat în pătimirea pentru sfintele icoane. Deci, prin sârguină continuă Theofan împreună cu fratele său Theodor, s'a deprins la toată înțelepciunea cărții, și s'a făcut исcusији filosofi; și cunoșcând nestatornicia și golătatea lumii acesteia, au lăsat toate și mergând în mănăstirea sfântului Sava, au luat viața monahicească, întrucare petrecând în post, în rugăciuni și într-o toate faptele bune, Theofan s'a învrednicit la rânduiala preotească, pentru bu-națatea vieții lui.

Apoi a sosit într'acea vreme nelegiuță luptă pentru icoane, care a turburat toată Biserica lui Dumnezeu, încât mulți erau goniti și munciți pentru cinstirea sfintelor icoane. Atunci, acești prea înțelepți invățători și apărători ai dreptei credințe, s'a trimis de Patriarhul Ierusalimului la împăratul Leon Armeanul, ca niște mielușei înaintea unui lup, ca să-l mustre pentru păgânătatea lui.

Iar ei mergând, au stătut înaintea celui protivnic lui Dumnezeu, și cu îndrăsneala l'au mustrat pentru păgânătate. Pentru aceea au pătimit mult, nu numai de la împăratul acela, ci și de la alți împărați cari au urmat după dânsul, adică de la Mihail Valvul și de la Theofil, răbdând tot felul de munci, bătăi și temnițe, foame și sete, goniri și răni pe fețe, surghiun și nenumărate nevoi.

Pentru că, peste două-zeci de ani au fost goniti și munciți de luptătorii de icoane, începând de la anul 817 până la 842 d. Hr. și într'acele nevoi, sfântul Theofil s'a

sfârșit. Deci săvârșim pomenirea lui în 27 de zile ale lunei Decembrie.

Iar Theofan a ajuns împăciuirea Bisericei, pentru că Mihail, fiul lui Theofil, luând sceptrul împăratiei grecești, cu maica sa Theodora, au adus sfintele icoane în Biserica lui Dumnezeu, și închinându-se lor, au întors pe toți sfintii din surghiunie și foarte i-au cinstit.

Atunci și sfântul Theofan s'a întors și s'a așezat Mitropolit al Bisericei din Niceia, fiind hirotonisit de Patriarhul Methodie, care a surpat eresul luptătorilor de icoane. Sfântul Theofan a alcătuit Canon (cântări), pentru cinstirea sfintelor Icoane, și lăsând alte multe canoane și scripturi folosite Bisericei lui Hristos, a trecut din viața de aici către Domnul; și după multe și dureroase osteneli, se sălăsluește în cerească odihnă.

Dar tu, mamă?

*Iată ultiul se rotește
Legânându-se în zbor,
Și zărind cloșca cu puii
Vrea să-i fure-un puișor.*

*Dar și ea trage cu ochiul
Se oprește din surmată,
Chiamă puii lângă dânsa,
Căci unii s'au depărtat.*

*Uliul vine, dă târcoale,
Se apropie mereu,
Atunci cloșca strigă tare
După cum ū glasul său :*

*»Puui mei, iată dușmanul!
Hai, acum toți să fugiți,
Să văcundeți căt mai bine
Căci de nu, vă prăpădiți!«*

*Și căt ai bate din palme
Drăgălașii puișori,
S'au ascuns în buruiene,
Căci sunt foarte-ascultători.*

*Dar ultiul e tot pe-acolo
A zărit un puișor,
Cloșca strigă și mai tare,
Par că cere ajutor.*

*Stăpânul de casă vede,
Vine repede la ea
Și văzând pe răpitorul
Doar i-arăta o nua.*

*La vederea lui, dușmanul
Fuge repede 'ngrozit,
A scăpat cloșca cu puii,
Nici unul nu i-a perit.*

*Dar tu, mamă dragă, spune,
Când un dușman, un mișel,
Vine să-ți răpească fiu,
Stai pe loc? Privești la el?*

*Îi dai voe să-i înșele
Și să-și bată joc de ei?
Auzi cloșca cătă grija,
Pentru puui mititei?*

*Eu te rog, iubită mamă,
Nu da voie lui satan,
Să-ți înșele copilașii
Cu duhul său cel viclean.*

*Când îl vezi, pleacă-ți genunchii
Către Tatăl Creator,
Căci de frica Lui, vrăjmașul
Se 'nspăimântă 'ngrozitor.*

*Ioan Tuduseciuc, învățător, ostaș al Domnului,
Brahăsoaia—Vaslui.*

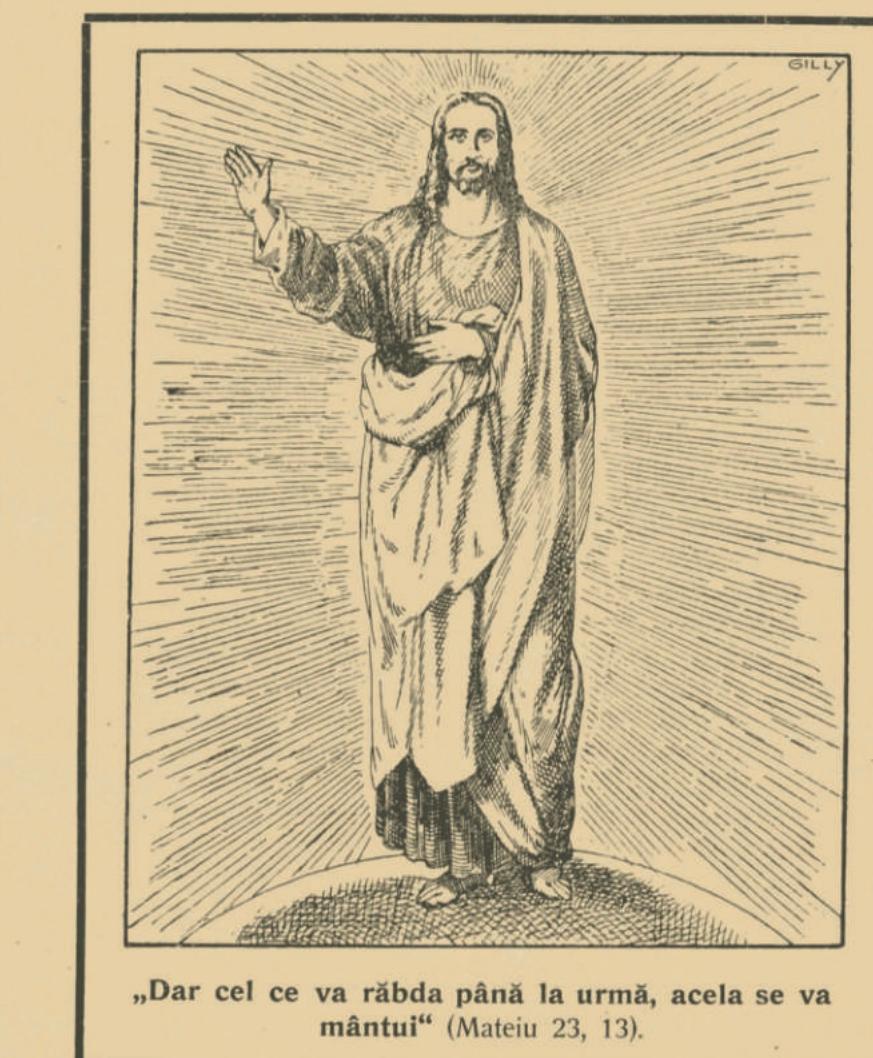
Răbdarea este arma creștinului.

Răbdarea este mai bună ca înțelepciunea; un dram de răbdare are aceeași valoare ca și un kilogram de pricepere. Fiecare om laudă răbdarea, însă prea puțini o amenință lucrează cu ea. Ea este o doctorie pentru orice fel de boală, — dar nu în toate grădinile crește planta, din care se găsește băutura aceasta.

Dacă pe noi ne doare întreg corpul, atunci, ca de obiceiu, ne vătăm, după cum un cal își mișcă capul, ca să se apere de muște, sau o roată care scârțăie, pentrucă îi lipsește o spătă. La adevăratii creștini acest obiceiu să piară. Căci altfel de ce-am mai fi creștini? Dacă un soldat nu se luptă mai bine decât o slugă, atunci să-și asvârle hainele militare! Cu tot dreptul se aşteaptă mai multă roadă de la un măr, decât de la o tuță de mărcăcini.

Apostolii Mântuitorului, care atâtea a răbdat, trebuie să fie înșiși răbdători. »Zâmbește și suferă« e o vorbă veche, însă »cântă și suferă« este cu mult mai bine. Când ne gândim ce puțin suferim, și durerea este doar trecătoare. O durere care a trecut, este o bucurie ce crește din viața cea de toate zilele.

Oamenii nerăbdători își hrănesc lenea și își înmormântăzează fericirea lor. Suferința este un oaspe, care vine nechemat, dar sufletele măhnite trimet o căruță pentru a o aduce (suferința). Unii oamenii vin pe lume plângând, trăiesc tângindu-se și mor desamăgiți. Ei amestecă doctoria amară în gură, a cărei amări- ciune nici n'ar simți-o, dacă ar înghiți-o dintr'un pahar plin cu răbdare. Ei cred că greutățile tuturor celorlalți ar fi mai ușoare, ca ale lor. De fapt însă ceeace le face viața așa de grea, este mai mult închi-puirea lor, decât soarta. Căteva frunze

„Dar cel ce va răbda până la urmă, acela se va măntui“ (Mateiu 23, 13).

din planta mulțumirii dau celei mai săracăcioase mâncări cel mai bun și prețios gust. Planta trebuie însă udată cu apă din isvorul harului lui Dumnezeu pentru a se putea desvolta și crește.

A fi sărac nu este plăcut, însă există și suferințe mai grele. O gheată mică nu te strâge, dacă și piciorul este mic. Dacă mijloace sunt puține, atunci nici dorințe să nu avem. Sărăcia nu este o rușine, însă e rușine când ești nemulțumit cu tine însuși. În unele privințe cel sărac stă mai bine ca cel bogat. Dacă de pildă

săracul își caută hrană pentru a-și potoli foamea, o va găsi mai repede pe aceea care-i place, decât bogatul, care flămând fiind își caută hrană. Masa săracului este îndată pusă, și dacă a lucrat cu râvnă, n'are nevoie de anumite beuturi ca să-i facă poftă de mâncare.

Belșugul deșteaptă multe gusturi subțiri, dar foamea este cel mai bun bucătar. Munca te face sănătos și un dram de sănătate prețuiește mai mult decât un sac plin cu diamante. La fericire nu se socotește cât avem, ci cât de mult putem

gusta din ea. Nu mulțimea bunurilor, ci binecuvântarea lui Dumnezeu asupra celor ce avem, ne face pe noi cu adevărat bogăți. »Mai bine un prânz cu verdețuri și dragoste, decât un bou îngrășat și cu ură« (Prov. 15, 17).

Când ești lipsit, atunci nu-ți folosește nimic, decât încrederea în Provedința lui Dumnezeu. Astă însemnată să lovești ghimpele și-ji rănești piciorul. Arborii se îndoiesc de vânt, și aceasta trebuie să o facem și noi. Ori de câteori oaia behăie, pierde o gură de iarbă, și ori de câte ori ne tânguim, pierdem o binecuvântare. Mormăiala este o treabă urâtă, din care nu ne vine nimic, dar răbdarea are aur în mână.

Suferințele noastre îndată trec. După ploaie urmează soare, după iarnă primăvara, după noapte ziua. Dacă o ușă se închide, Dumnezeu ne deschide o alta. Chiar și în cea mai adâncă mare a lipsei, se găsește un locșor svântat, pe care mulțumirea să-și pună piciorul său.

Fraților, să ne călăuzim de răbdare și nu de împotrivă vinovate în contra lui Dumnezeu. Cea mai bună doctorie împotriva lipsei, este să te dai în voia lui Dumnezeu. Ceeace nu se poate face, trebuie să suferim. Dacă nu putem avea slănină, să mulțumim lui Dumnezeu că avem puțină varză în grădină.

Pedepsele și chinurile sunt greu de purtat, însă dacă inima noastră e dreaptă în fața lui Dumnezeu, atunci jugul greu se face ușor.

Calea spre cer trece prin valea plângerilor. E un drum gronțuros; părintii noștri au mers pe ea și noi nu trebuie să așteptăm altceva mai bun. Însă: sfârșit bun.

E grea calea ce duce la Domnul.

— Dar e așa de dulce pentru cel ce o poate ținea. —

Două fetițe „ostașe“, s'au rătăcit pe această cale.

Intr'un orașel de-al nostru, s'a înfiripat »Oastea Domnului« în chip îmbucurător. Ostașii și ostașele sunt și azi foarte zeloși. În fiecare Miercuri și Vineri seara se adună în școală, unde un prea vrednic domn învățător îi învață cântări și cetesc cei cari au zel, din sfânta Scriptură și o tâlcuesc și își hrănesc plăcut sufletul. Iar Dumineca după vecernie, au »program« în sf. biserică, sub conducerea preotului, care le vorbește tâlcuind din Evanghelii, din Apostol, și chemând pe toți pe calea cea grea a lăpădării de sine, care singură duce la Hristos.

Pentru că să poți merge pe această cale, îți trebuie însă suflet cu adevărat creștin, suflet luminat și cald de dragostea către Domnul.

Se bucura preotul, se bucura învățătorul, se bucurau ostașii mai vechi și credincioși, văzând că printre cei ce vin la adunările Oastei, erau și două fetițe, una în hăină

neagră, alta în haină deschisă, una ca de 11 ani, alta ca de 15, cari cântau cu drag și ascultau învățurile, și și ele spuneau câte-o poezie religioasă sau o mică ceteire din o carte bună.

De-o dată ostașii bagă de samă, că cele 2 fetițe — nu mai vin la adunări!

Care să fie pricina? Au aflat-o în curând:

Dintr'un sat vecin, a venit și s'a așezat în oraș, un țăran sectar »student în Biblie«... Acesta a început să atrage la sine pe căte un om sărac cu duhul. Il poftea seara, când știa că »are vreme« și, întâi la poartă, apoi în casă, îi arăta că el, »studentul în Biblie«, pricepe lucrurile scripturilor mai bine ca toți preoții, ca Arhiepii chiar, și că doar însași scriptura cere, că, precum oamenii sunt înaintea lui Dumnezeu toți »la fel«, unii ca alții, așa trebuie să fie ei și pe pământ, nu unul sus de tot

pe culme, altul jos în vale, unul încărcat de bunătăți, altul lipsit de n'are nimic... Aceia fac »voia Domnului«, cari sunt pentru ca să nu fie un om mai presus de celalalt, mai bogat, stăpân peste mai multe.

Și omului năcăjît căruia îi propovăduia așa noul proroc, îi plăcău așa vorbă, și — »student« se făcă și el din acel cias...

La acest pescuit de suflete s'au dus odată și cele 2 fetițe pe care le vedeam la adunările Oastei...

La adunările Oastei ele auziseră multe chemări, ca fiecare să se lăpere de greaua patimă a lăcomiei, care ea este începătoare a mii de rele în lume, căci dela ea pornesc, ca dela o fântână otrăvită, izvoare multe ce se împrăștie în toate părțile, fiind imbold și îspită la atâtea fapte rele. Aci fetițele auziră calde chemări de a pune binele sufletesc pe de-asupra nevoilor trupești și pământești. Și se vede că le era lor greu a înțelege această chemare și a o împlini. Iar dincolo auziră că chiar Dumnezeu nu vrea ca unul să aibă mult, altul puțin ori nimic, și înțeleseră

că dară, ar fi chiar un »drept« al celui ce nu are, să i se dea din ce altul are... Și, sărăcuțe fiind și ele, astă mai tare le plăcău, căci trezi în sufletele lor nădejdi de bunuri păpăde, și — acolo au rămas.

De ce? Pentru că sufletele lor crude, ca, de altfel și a multora mai mari în vîrstă, dar nu și în pricepere, erau prea slabuțe pentru a întâmpina și a respinge îspita și lăcomia după cele pământești și trupești... Le era sarcină prea grea a trăi numai pentru curățenia gândului și a inimii. Înaintea ochilor lor le păru mult mai scăpitoare calea pe care li se făgăduiește și — bunul altuia...

Sufletele lor erau grăunțe găunoase, goale pe dinăuntru, căzute pe marginea de drum și fără rădăcini în pământul sfânt al credinței tari și al alipirii la Domnul. Și așa pasarea neagră cu cioc otrăvit a duhului rău, ușor le-a luat în ciocul său și le-a dus în cuibul său, în vizuină sa.

E grea calea ce duce la Domnul, căci e așternută în spinii lăpădării de sine, a iubirii chiar și față de

cei ce își fac și rău, a iertării, și pe de margini e plină de cruci, crucile sub greutatea cărora au căzut alții înaintând spre Domnul... Si azi cel ce vrea să o străbată, trebuie să-și iee și el crucea sa. — Dar mare și dulce e răsplata ce-l aşteaptă la capătul drumului...

Sufletele slabe, nu pot face acest drum.

Cei care puteți purta Crucea ce vi-o cere Oastea Domnului, nu osândiți, nici ocărăti pe cei rătăciți, ca cele două fetițe ostașe, ci rugați-vă Domnului pentru toate sufletele rătăcite, ca să le ierte greșala lor și să le întoarcă odată iarăși la cea măntuitoare.

Dacă acele biete copile, și alții mari, dar copii cu sufletul, și-ar da seama, că pe lângă păcatul față de legea cea dreaptă alui Isus, acei apostoli minciuni mai săvârșesc și un mare păcat față de țară și neam, că samănă și printre oamenii noștri, sămânța bolșevizmului rusesc, pe care ascultându-l, vom ajunge și noi, și mari și mici, și bogăți și săraci, în iadul ce se numește azi »Rusia«, — poate să spăimânta de răul ce-l pregătesc tuturor fraților și surorilor și părinților lor, — și să opri a luneca pe acea cale.

Dar n'au puterea asta.

Doamne iartă-i pe ei pentru răul ce ne pregătesc...

In crâșma de lângă gară...

Sau povestea Doctorului, a Preotului și a Crâșmarului...

Luni fusese sărbătoare. Nainte fusese sfânta Dumineacă. Așadar era numai »firesc«, (nu-i aşa?) că Marți dimineața oamenii cei mai străni, să nu poată merge la lucru, căci și durea capul după petrecerile de două zile și acum trebuia să stea măcar jumătate și din ziua a treia în crâșmă, știind ei că — cuiu cu cuiu se scoate afară?

Așa, întâmplându-se să trec pe lângă crâșmă de lângă o gară, așezată destul de aproape, pentru a fi la îndemâna celor dela Calea ferată, am aflat aci vre-o 5 Români veseli, ceferiști și țărani, cărora un lăutar le cânta din diplă și din gură, de-i făcea să-și tragă pălăria pe ureche și să pocnească din degete.

Până să scriu o carte postală pentru care am intrat în crâșmă, crâșmarul, vesel și el, zise:

— Să ierte părintele de ce spun, că n'o spun cu supărare:

»Ascultați oameni buni! Să știi dela mine un lucru adevărat: Doc-

torul se roagă lui Dumnezeu, să fiți betegi (bolnavi), ca să vă lecuiască el! Popa (preotul) se roagă lui Dumnezeu să muriți, ca să vă îngroape el! Numai crâșmarul se roagă lui Dumnezeu să fiți sănătoși, ca să puteți bea!«...

Toți râsări cu poftă, — cu lăutar cu tot, — de vorba isteață a crâșmarului.

— Sau ce zici, părinte? mă întrebă el apoi și pe mine.

Eu, cam zăpăcit de vorba auzită, spusei: Ce să zic? Văd că ești foarte meșter de vorbă, că înălțaști pe crâșmar mai presus și de doctor și de popă!

Și plecai. Afară aștepta preoteasa, căreia îi spusei ce auzii în crâșmă. Dânsa îmi zise:

— Și de ce nu i-ai răspuns așa: Da, da, ascultați numai de crâșmar, că — el vă trimite apoi pe voi și la doctorul și la popa!«...

Ce vorbă adevărată!

Raport No.1, Oastea Domnului jud. Făgăraș.

În Viștea de sus, au avut loc două mari întruniri ale Oastei, în 7 și 8 Sept. din îndemnul fratelui ostaș Vasile Șerban. După sosirea fraților din Sibiu, Selișteat, Săsăuș, Oprea-Cârțioara, Cineșor și Calbor, ostașii au plecat la biserică. La sfârșitul sf. Liturghiei părintele din loc I. Banciu anunță tuturor credincioșilor programul Oastei, îndemnând pe toți credincioșii să iee parte la adunarea care se va desfășura în școală la ora 2.

La masă, părintele, care părea »un apostol din uitate vremii«, — închină un păhar cu apă în sănătatea tuturor fraților ostașii.

La adunare, fratele Teofil Moldovan din Selișteat vorbește despre însemnatatea rugăciunii: Mântuitorul încă s'a rugat adeseori și totdeauna în genunchi. Ostașul Aurel Șampu din Cineșor, arată că de bine se potrivește și astăzi citatul dela Luca 6, 46, întrucât mulți cred, că făcând de mântuială semnul crucii, înseamnă că s'au rugat. Urmează încă o vorbire și apoi adunarea ia parte la sf. Vecernie.

Adunarea se deschide din nou într'o casă unde mai înainte a fost o cărciumă, iar astăzi fostul cărciumar și cu soția sa sunt ostași ai Domnului.

A doua zi numărul ostașilor oaspeți este mărit de frații din Lisa, Voivodenii și Ucea de sus. După oficierea sf. Liturghiei fratele A. Șampu mânecând de la I Ioan 4, 1, arată că eresuri s'au ivit în toate timpurile. Apostolii și sfintii Părinți au

avut cu toții de luptat cu lupi în piei de oi. Ereticii vremurilor noastre sunt secetarii.

Sfânta Tradiție e mai veche chiar decât Vechiul Testament. Așa avem diferite tabele genealogice, diferite cântări, iar la Numeri 21, 14 ni se amintește de »cartea războielor lui Iahve« — de toate acestea a ținut prin urmare seamă și Moisi. Sfânta tradiție este pentru cei ce sălcuiesc Scripturile ceeace au fost stelele, sau ceeace este astăzi pentru corăbieri busola: punctul de orientare. Fratele Teofil Moldovan vorbește foarte frumos despre pocăință. Apoi, din nou, fratele A. Șampu vorbește despre cinstirea tagmei preoțești, aducând dovezi din Mateiu 21, vers 1-3-7, vers 1-6, Fapt. ap. 23, 2-5.

Manifestarea dorinței de a se întâlni că mai curând, arată din destul mulțumirea sufletească ce-au avut-o toți ostașii și în deosebi fratele ostaș Vasile Șerban întemeietorul oastei din Viștea de sus.

Secretariatul Oastei.

Rugăm stăruitor pe iubiții frații ostași, să-și arate acum credința lor bună pentru Oaste și pentru foile ei acestea, — stăruind cu căldură printre cetitorii din satul lor, să intre abonați de probă pe aceste 3 luni la »Lumina Satelor înfrântă cu Libertatea«. Arătați-le acest număr bogat (laolaltă de 16 pagini) și-i poftiți a se abona și ei. Cu Mandatul Postal aflat în foaie, se pot trimite bani pentru mai multe abonamente de probă.

Tipografia »Oastea Domnului«, Sibiu.

Raport No.32, Oastea Domnului, București.

Din firea noastră veche să facem „burduful nou“ în care să primim „vinul cel nou“ al Duhului sfânt.

Adunarea a avut loc în Biserica Marin Cavafu a Părintelui C. Moisiu, protoiereul Capitalei, drept răspuns la vizita Sf. Sale care ne-a produs, în ședință trecută, o bucurie rară.

Iau parte la adunare și 4 preoți.

S'a făcut o caldă rugăciune de către Părintele Moisiu. Ostașii au cântat mai multe cântări din biserică și din »Oastea Domnului«.

Cel dintâi ia cuvântul Părintele Moisiu, tâlmăcind bucuria de a i se întoarce, așa curând și cu atâtă dragoste, vizita. Sf. Sa, cuvântator cald și pastoral, a arătat cătă nevoie are vremea noastră de ostași activi ai lui Hristos, ca să nu mai fie ostași de parădă, ci ostași de luptă cu marele vrăjmaș satan. Asemănarea cu călătorul din pustie, care murea de sete și nu-l interesa de loc burduful cu galbeni ce era lângă el, este foarte potrivită timpului nostru. »Apă, apă duhovnicească« asta ne trebuie, asta ne mantuie din pustiul vieții.

Părintele a făgăduit că-și va face o mare bucurie chemând în jurul bisericii sale ostași în felul acelor pentru care s'a ostenit Părintele Trifa, aducându-i cu acest prilej o caldă recunoaștere a lucrării minunate ce-a realizat spre slava Domnului și a Bisericii Sale.

A urmat la cuvânt fratele Oprișan care a mânecat de la textul din Mateiu 9, 16-17.

Purtătorul nostru de cuvânt a zugrăvit cele două firi care trăiesc între-olaltă în făptura omenească, arătând locurile de la Romani 7, 18-24, în care sfântul Pavel vorbește de legea firii pământești și de legea firii duhovnicești. Firea veche, moștenire de la Adam cel căzut, vine peste capul veacurilor așa cum gustul sau miroslul unor afiuenți de pucioasă ori de fier comunică însușiri care-l altereză. Firea omului duhovnicesc vine de la Hristos, care prin hrisovul de pe Golgota ne-a legat din nou cu omul cel făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Unii își închipuie că ținta vieții este

Din fronturile Oastei Domnului.

Oastea Domnului căștigă admirarea celor adunați la joc.

Oastea Domnului din com. Tânărari-Brașov, în urma râvnei ce are pentru lucru Domnului fratele Nicolae Urdea și părintele Costache Suciu, crește și se întărește din ce în ce mai mult. În ziua de 7 August a. c., ostașii din această comună au fost vizitați de cei 3 frați din Crizbav, deosemenea foarte zeloși, petrecând împreună în Domnul. Adventiștii din comună au rămas uimiți de chipul în care ostașii au știut să-și desfășoare programul. Deosemenea au fost cuceriti de ținuta și de căntările lor, sătenii adunați la jocul flăcăilor, pe lângă care au trecut ostașii.

Dumnezeu să le răsplătească pentru ostenile lor!

Nerecunoaștește față de Dumnezeu.

În ziua de 14 August a. c. în comună Tânărari au fost 2 nunte, la care au luat parte mulți oameni.

După săvârsirea tainei sfintei cununii, după ce au ieșit din sfânta biserică, unul din miri a fost întâmpinat de o femeie

îmbunătățirea firii vechi. Desigur cultura și educația coplesc oarecum firea veche. Dar n'o schimbă. E a pune petec nou la haină veche. Pilda ne-o dau oamenii învățați cari s'au trudit să născocească mijloacele cele mai crude de a ucide în răsboiu populația nenorocită și copiii. Apostolul Pavel, insuflat de duhul lui Dumnezeu, arată ce însemnează a umbla după îndemnurile firii pământești (Rom. 8, 5, 6): vrăjmășie față de Dumnezeu, moarte. Si plata păcatului e moarte.

Ci noi trebuie să începem dela capăt: nu cu cârpeli. Să recunoaștem cu apostolul »nimic bun nu este în mine«. Cum în bivacuri fântânele se rânesc, se curăță, aşadară trebuie să începem și noi. Si începutul e pocăința: recunoașterea sinceră a stării noastre și a osândii ce ni se cuvine. Când vom fi »dreptarul învățăturii« (Rom. 6, 17) și vom sta în genunchi în fața jertfei de pe Golgota, cu înțelegerea că colo și cheia unei vieți veșnice, vom fi »morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu«. Vom căpăta astfel »burduful nou« în care să punem »vinul nou« al Duhului sfânt și amândouă să se păstreze împreună. Cu un burduf vechiu, slab, nu-și poate nimeni închipui să scoată apă din fântânilor adânci de pe Bărăgan. Până sus, apa curge prin țesăturile rare — și osteneala e zădarnică. Fântâna Scripturilor e foarte adâncă și cine culează a scoate apă din ea cu »burduful vechiu«, se trudește de geaba.

Fratele Oprișan arată ostenile Oastei Domnului pentru a pune »vin nou în burduri noi« spre slava lui Dumnezeu.

Un foarte frumos și hotărât cuvânt de chemare către o viață creștină a rostit Părintele Onatu, un vrednic ostaș al Domnului, mânecând dela textul »Tocmai de aceea păcatul vostru rămâne«. Sf. Sa a arătat în culori vii păcatul necredinței noastre.

S'a încheiat, după felurite cântări de chemare la o viață nouă, cu »Tatăl nostru« cântat de ostași.

Secretariatul Oastei.

sărăcă, care-i cerea de pomană. Mirele însă, uitând că nu toată lumea împărtășea o fericire ca a lui, n'o băgă în seamă pe cerșetoare și nu-i-a dat nimic.

Ce iubire față de consoartă poate fi în inima celui nemilos ?

Din Batiz.

Oastea Domnului din comunele Batiz, Tâmpa, Călanul-mic și Nădăștia Superioară, au vizitat pe frații din Ocolișul Mare. Multă bunăvoiețe preotului și a învățătorului din localitate, a avut loc în școală o înălțare adunare.

Frații din Orăștie, Căstău, Rapolt, Folt, Tâmpa și cei din împrejurime, sunt invitați la serbare religioasă ce va avea loc în Simeria Veche la 19 Octombrie a. c. Învitații vor veni cu merinde sufletească după putință.

Gheorghe Muntean, umil ostaș al Domnului.

In Oaste au mai intrat.

Ilie Pricopan cu soția Casandra, Constantin Popescu și soția Catrina, Floarea Gh. Schipor, Parasca Z. Fădurean, Casandra V. Gheorghian, Haritina F. Grijuicu, Damian Miglei, Maticine V. Nicolae, Parasca Ilie Gavriloaie, Dumitru Haluș și soția Margareta, Catrina I. Opaț, Constantin V. Grijuicu cu soția Magdalina, Grigore Popescu, toții din com. Pătrăuji-de-jos, jud. Storojineț.

Viorica Damian, elevă cl. IV. primară în Sibiu.

Nicolae Cor, com. Crișan—Brad. jud. Hunedoara.

Cristea Gheorghe, elev, Orăștie.